chází při tom z toho stanoviska, že v přítomném případě má trest činiti 8 měsíců tuhého vězení a na peněžité pokutě nejméně 10.000 K, že tedy jde o trest větší než o trest na svobodě do 6 měsíců, a že měla proto zkušební doba vzhledem na ustanovení prvého odstavce § 3 cit. zákona býti stanovena ode dvou do pěti let. Zásadně je zmateční stížnost odůvodněna; mluvíť pro správnost jejího stanoviska i druhý odstavec § 3 cit. zákona, dle něhož v případě, byl-li vedle trestu na svobodě uložen také trest peněžitý, rozhoduje o délce doby zkušební úhrn hlavního trestu a trestu náhradního, stanoveného pro případ nedobytnosti trestu na penězích. Na místě je zmateční stížnost i po stránce formální, neboť stanovení zkušební doby je podstatnou součástí výroku o podmíněném odsouzení tak, že byl-li při stanovení doby té zákon porušen nebo bylo-li zákona při tom nesprávně použito v některé z oněch zásad, které jsou od volného uvažování soudcovského neodvisly, a kterých tudíž soudu povždy dbáti jest, zakládá to důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 11 tr. ř. Zmateční stížnost není však přípustna, pokud dále v rámci vývodů, uplatňujících důvod zmatečnosti dle § 281 čís. 11 tr. ř. vytýká, že soud nevyslovil ve smyslu § 20 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. zák. a nař., že předměty potřeby, k nimž se trestný čin vztahuje, nebo výtěžek propadají ve prospěch státu. Jeť výrok takový dle cit. zákonného ustanovení ponechán volnému uvážení soudcovskému a nelze tudíž v tom, že propadnutí předmětů potřeby nebo výtěžku vysloveno nebylo, spatřovati porušení nebo nesprávné použití zákona v některé z oněch zásad, které jsou neodvisly od volného uvážení soudcovského a kterých proto soudu jest povždy dbáti, a tedy ani ne důvod zmatečnosti dle § 281, čís. 11 tr. ř. Jako opravný prostředek přichází tudíž v tomto směru v úvahu zase pouze odvolání.

Čís. 373.

Žádostí za zřízení obhájce ku sepsání zmateční stížnosti neprodlužuje se zákonná lhůta k jejímu provedení.

Byla-li zmateční stížnost zrušovacím soudem jako opožděná odmítnuta, rozhodne o současně podaném odporu a odvolání vrchní zemský soud.

(Rozh. ze dne 15. února 1921, Kr I 89/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl v neveřejném sezení zmateční stížnost obžalovaného.

Důvody:

Obžalovaný, jemuž rozsudek, v nepřítomnosti jeho prohlášený, doručen byl podle § 427 tr. ř. dne 22. listopadu 1920, ohlásil 24. listopadu 1920 včas zmateční stížnost. Podle § 285 tr. ř. ve znění zákona ze dne 20. července 1912, čís. 142 ř. zák. měl provedení této stížnosti podati do 2. prosince 1920. To se nestalo; provedení zmateční stížnosti, jež došlo k soudu 13. prosince 1920, bylo dle svého obsahu i data teprve 10. prosince 1920 sepsáno a bylo tedy na poštu dáno nejdříve tohoto dne. Je

tudíž opožděno a nelze na ně hleděti. Při ohlášení zmateční stížnosti obžalovaný neuplatňoval žádných důvodů zmatečnosti, zejména pak neuvedl vůbec žádných skutkových okolností, jež by tvořily nějaký důvod zmatečnosti. Stížnost měla tudíž podle § 1, čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnuta býti hned soudem stolice první; poněvadž se tak nestalo, odmítl ji soud zrušovací v zasedání neveřejném. Okolnost, že obžalovaný při ohlášení zmateční stížnosti žádal, by mu byl zřízen obhájce a tomuto doručen byl přepis rozsudku, kteréž doručení stalo se teprve 3. prosince 1920, nemůže na tom nic změniti, poněvadž lhůta, určená v § 285 tr. ř. ku provedení zmateční stížnosti, jest podle § 6 tr. ř. neprodlužitelna; obžalovaný obdržel již 22. listopadu 1920 přepis rozsudku, následkem čehož nebylo příčiny, by při ohlášení zmateční stížnosti žádal opět za přepis jeho, a lhůtu 8denní, určenou zákonem ku provedení zmateční stížnosti, nelze počítati ode dne doručení druhého přepisu rozsudku obhájci, ani ode dne, kdy tento obdržel dekret, jímž byl jmenován obhájcem obžalovanému, nýbrž dlužno ji počítati ode dne ohlášení zmateční stížnosti. Zřízením obhájce a doručením druhého přepisu rozsudku jemu nemohla tedy býti prodloužena lhůta ku provedení stížnosti; obžalovaný nemohl býti na omylu v této příčině již proto, poněvadž rozsudek byl mu 22. listopadu 1920 doručen s náležitým písemným poučením, jež nachází se při spisech trestních. Z výjimečného předpisu § 1 čís. 3 zákona z roku 1877, že zmateční stížnost, která není opatřena podpisem oprávněného obhájce, má býti vrácena k napravení této vady do tří dnů, nelze usuzovati, že žádosti za zřízení obhájce za účelem sepsání zmateční stížnosti prodlužuje se zákonná lhůta k podání jejímu. Vzhledem k poslední větě § 427 tr. ř. a obdobou posledního odstavce § 2 zákona z roku 1877 zasílají se spisy vrchnímu zemskému soudu v Praze k vlastnímu příslušnému rozhodnutí o odporu a odvolání obžalovaného.

Čís. 374.

Stěžovateli, jenž již v opovědi opravného prostředku naznačil jednotlivě důvody, není tím zabráněno v tom, by po doručení vyžádaného opisu rozsudku neprovedl opravný prostředek znovu nebo podrobněji.

(Rozh. ze dne 15. února 1921, Kr II 65/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení stížnosti obžalovaného do usnesení expositury krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 21. ledna 1921, jímž byla zavržena zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku ze dne 15. prosince 1920, usnesení v odpor vzaté zrušil a krajskému soudu uložil, by opis trestního rozsudku dodal obžalovanému k rukám vykázaného obhájce se zákonným poučením dle § 285 tr. ř. a pak buď až dojde provedení zmateční stížnosti a odvolání anebo lhůta k tomu marně uplyne, dále po zákonu jednal.